

Melania Bancea

TRANSFER

Cuprins

I. GRUPUL	5
1. Scorpionul	6
2. Anghila	11
3. Investigații	16
4. Întâlnirea	25
5. Pânda	33
6. Furișare	39
7. Pânda	47
8. Apariția	56
9. Nevasta lui Barbă-Albastră	63
10. Salt	70
11. Propunere	80
II. EU, AIDA	91
1. Revelion	92
2. 1 Mai	103
3. Vizita	114
4. Andaluzia	124
5. Paris	139
6. Puiuț	152
7. Revedere	163
8. Toxic	177
9. Poate că... ..	186

I. Scorpionul

Nu se știe exact de când locuia acolo; mă rog, „locuia” poate că e impropriu spus; mai degrabă „își avea rezidența temporară”. Nu-și mai amintește nimeni din Grup când a fost văzută pentru prima oară pe terasa din vecinătatea piscinei; oricum, asta a fost în vara anului trecut. Stătea cu spatele la noi, în penumbră, capul și umerii fiindu-i aureolați de lumina albăstruie a laptopului la care lucra. Avea părul lung, de culoare închisă, strâns într-o coadă de cal. În rest, nu distingeai mare lucru.

Nu știam cine poate fi și nici Scorpionul nu se grăbea să ne-o prezinte.

Cum el păstra o tăcere suspectă când îl întrebam despre ea, am încercat să fac mici „săpături” legate de subiect. La început, m-am gândit că ar putea fi vorba de o rudă de-a lui, venită aici pentru odihnă. Pe sora lui o cunoșteam, deci ieșea din discuție, nu se potrivea; era tunsă băiețește și avea câteva kilograme în plus pentru statura ei, or femeia aceea părea mai degrabă subțirică și avea părul lung. Mama lui – pe care, ciudat, n-am văzut-o niciodată, deși-l știam pe Scorpion de-atâta timp – iarăși nu putea fi din simplul motiv că nu reușeam să îmi închipui că o femeie trecută de 70 de ani e atât de înnebunită de computer cum părea aceea care-și petrecea ore în șir în fața lui. Pe „băieți” nu părea să-i intereseze cine știe cât prezența femeii acolo, așa că nu puteam să-i trag de limbă. Rămânea în picioare doar supoziția că respectiva doamnă era vreo iubită secretă de-a Scorpionului. Oricum, „cercul suspectilor” era prea mare, așa că după o vreme m-am lăsat păgubașă.

O vedeam mai mult după-amiaza și seara, diminețile petrecându-și-le în interiorul răcoros al casei, făcând doar ea știe ce.

Probabil că ieșea totuși afară noaptea, fiindcă altfel nu văd cum ar fi rezistat atâtea zile închisă în colivia aia. Deși casa noastră este peste drum de a lui, nu m-am coborât într-atât încât să m-apuc să-i spionez. Asta, la început, fiindcă ulterior aveam să fac lucruri de care nu m-aș fi crezut niciodată în stare și de care nu sunt deloc mândră.

Într-o zi, când îi destăinuiam ficei mele, aflată în vacanța de vară, nelămuririle mele legate de oaspetele Scorpionului, mi-a spus că zărise prin gard, nu de puține ori, noaptea târziu, când se întorcea din oraș, după ce se închidea piscina, o femeie care făcea nesfârșite ture de bazin; o siluetă prelungă, suplă, cu mișcări de anghilă. Asta i-a și devenit numele „de cod” când discutam despre ea. Era singura informație pe care o aveam deocamdată. Uneori înota singură, alteori o însoțea în cursele ei Scorpionul, dar după spusele Oanei nimic din comportamentul lui nu dădea de înțeles că i-ar fi iubită. Doar despicau luciul apei, în tandem, apoi se opreau într-un colț al piscinei și discutau *sotto voce*, râzând destul de des, în surdină, după care porneau din nou înot.

Pe ceilalți nu părea să-i preocupe prea mult prezența străineii acolo atâta timp cât aveau acces aproape nelimitat, cu *discount*-ul de rigoare pentru prieteni, la stabilimentul Scorpionului. Soții lor, ocupate cu copiii și cu excesele bahice la care se dedau câteodată „băieții”, nu păreau prea interesate de ființa care-și petrecea o parte din timp pe terasă. Se pare că eram singura care făcuse o fixație pentru prezența ei tăcută. Uneori mi se părea că o zăream chiar și când nu era acolo. Cine știe, poate chiar era, deși nu se vedea...

Dacă te-ai fi luat după comportamentul Scorpionului, nu ți-ai fi dat seama că locuiește cineva la el. Nu intra în casă mai des decât o făcea înainte, nu dădea semne că i-ar remarca prezența la etaj, deși parcă privirea îi fugea mai des ca de obicei în zona aceea. Cu toate astea, comportamentul acesta nu mi se părea ciudat pentru că el era o persoană mai deosebită decât ceilalți.

El era unul dintre fondatorii Grupului. În timpul liceului era de-o veselie de-a dreptul molipsitoare, izbucnind adesea în hohote de râs provocate de pricini care scăpau uneori celorlalți, de trebuia apoi să le explice, ca înapoiăților mintali, ce anume i le-a declanșat. Avea idei teribil de trăsnite și-i trăgea după el pe toți când se apuca să le pună în practică.

Fiind un fel de vedetă a Grupului, nu ducea lipsă de admiratoare, dar nu ne-a prezentat decât pe câteva dintre ele, alese parcă pe sprânceană deși nu era vreun Adonis. Prima a fost Alexia, o tipă mai înaltă decât el aproape cu un cap, pe care se pare că a iubit-o cu patimă și disperare, altfel nu-mi explic de ce a fost atât de distrus după despărțirea de ea. A urmat apoi una care credea că-i poate băga sub masă pe băieții noștri, la băutură, dar a sfârșit prin a-și vărsa mațele în curte, asistată de el, care o boscorodea de mama focului. Probabil că iubirea lui pentru ea (dacă o fi existat așa ceva) n-a putut trece peste episodul ăsta, așa că, la scurt timp, s-a despărțit de ea. Au mai fost și altele, dar nu mi le mai amintesc acum. Știu toate astea pentru că pe atunci eram deja iubita oficială a celui care acum mi-e soț, primul din Grup care și-a luat inima-n dinți și s-a însurat. Fătu.

Apoi a plecat la facultate și, timp de cinci ani, l-am întâlnit doar în vacanțe sau când dădea câte o fugă acasă. Nu era nevoie să-l vezi la față sau să-ți zică cineva că a sosit în oraș fiindcă-ți dădeai seama imediat că s-a amestecat iar cu Grupul: îl trădau hohotele lui inconfundabile de râs. Se pare că devenise și la facultate un fel de vedetă, un tânăr în jurul căruia gravitau ceilalți, un tip care rezolva tot soiul de probleme, prin mijloace nu întotdeauna „ortodoxe”, dar care era printre primii la învățătură, având o minte ascuțită și o putere de concentrare ieșită din comun. A terminat al treilea din anul lui, dar n-a reușit să-și găsească de lucru cu toată media lui bună de absolvire. Peste tot i se sugera să „cotizeze” dacă voia să obțină postul respectiv, or omul nu avea din ce, părinții lui fiind pensionari, iar el fără loc de muncă. Și-a

găsit până la urmă o slujbă de suplinitor la o școală dintr-un sat din vecinătate, unde a funcționat timp de un an, până când s-au titularizat doi proaspăt absolvenți de Institut Pedagogic. A făcut apoi tot felul de munci, chiar necalificate, până când a ajuns la concluzia că în România nu e de trăit decent, așa că a emigrat în Spania. L-a condus la autobuz tatăl său, de care s-a despărțit cu lacrimi în ochi, oricât de dur se dădea el de obicei. Pleca în plin necunoscut iar pe tătâne-său n-avea să-l mai revadă în viață nicicând.

Deși nu se plângea niciodată de viața de acolo, știam că vrea să se întoarcă acasă după ce va fi prins un pic de cheag, lucru pe care l-a și făcut în urmă cu cinci ani, când și-a cumpărat un lot de pământ pe care și-a construit casa, piscina, terenul de joacă și de tenis, braseria și clubul, reunite toate sub denumirea de *Scorpio*. Adică, previzibil, în românește: *Scorpionul*. Locul unde ne-am obișnuit să ne petrecem cele mai plăcute clipe de viață, mai ales în perioadele calde ale anului. Botezuri, zile de naștere, aniversări ale unui anumit număr de ani de căsătorie sau pur și simplu dorința de a ne aduna împreună în jurul unui ceaun în care bolborosea un gulaș sau „bograci”, sau a unui grătar pe care sfârâiau fleicile de carne, peștii sau mititeii.

Uneori petreceau doar „băieții” între ei, dar, de cele mai multe ori, mergeam acolo cu cățel și purcel, iscând o zarvă nemaipomenită. El era mereu neînsoțit. Primea însă frecvent telefoane de la cineva, mai ales seara. Se retrăgea atunci într-un colț liniștit și conversa îndelung cu persoana respectivă, râzând des și cu poftă și sfârșind de fiecare dată prin a-i trimite niște țocăituri sonore care se auzeau de la distanță. Am bănuț că e vorba de cineva la care ținea destul de mult și care îl făcea să se simtă bine. Dar nu eram chiar siguri că e vorba neapărat de o femeie, fiindcă începuseră să umble niște zvonuri prin oraș.

Îl știm pe Scorpion de când era doar un flăcăiaș zurbagiu, îi cunoaștem o parte dintre iubite, am aflat apoi că și în Spania

locuise o vreme cu o localnică, dar faptul că un bărbat de 40 de ani nu era încă însurat și nici nu dădea semne că l-ar atrage vreo „fustă” din anturajul nostru sau dintre cele prezentate de către mama lui, care își visa să devină bunică, le făcuse pe bârfitoarele târgului să avanseze ipoteza că în Spania ar fi trecut în „tabăra adversă”, că tot se „poartă” asta acum. Uite așa, de la un zvon lipsit de consistență și răuvoitor, unii au ajuns să se îndoiască de sexualitatea lui. Când ne ajungeau la urechi asemenea gogomării, încercam din rășputeri să le combatem și să le dovedim netemeinicia, dar chiar și unii dintre noi începuseră să facă glume pe seama lui; întotdeauna când nu era el de față (spre exemplu, când șușotea la telefon cu persoana aceea necunoscută care îl binedispunea în asemenea măsură încât se întorcea la noi după aceea aproape zburând), fiindcă le era teamă de reacțiile lui explozive și imprevizibile. Plus că nici nu credeau c-ar fi un sâmbure de adevăr în asta. Dar o făceau totuși, motiv din care am început să mă îndoiesc că ăia i-ar fi într-adevăr prieteni...